

man gaa? Jeg vil her sige, at saa langt, som den sidste ærede Taler foreslog; tror jeg ikke, det vilde være heldigt at gaa, og jeg tror heller ikke, det vilde være gennemførligt. Men jeg indrømmer, at det Syn, man har paa denne Sag, afhænger i nogen Grad af det Syn, man i det hele taget har paa Ægteskabet, altsaa paa ordnede Forhold med Hensyn til Kønsforbindelser. Jeg vil nu her slet ikke tale om den etiske Side af Ægteskabet, for man maa selvfølgelig erkende, at de etiske Fordringer opfyldes langt fra i alle Ægteskaber, medens de paa den anden Side meget godt kunne opfyldes i frie Forbindelser. Men det, som jeg mener, er det afgørende, er netop Børnenes Stilling indenfor Ægteskabet, for det er dog givet, at netop de i Ægteskab fødte Børn, de Børn, der leve under Forældrenes Samliv, maa og kunne ikke stilles paa samme Maade, som de Børn, der ere en Frugt af Faderens Særliv. At gaa saa langt som til at fordre, at uægte Børn og ægte Børn samfundsmæssigt set skulle have aldeles ens Stilling, kan efter min Mening altsaa ikke gaa an. En Forbedring derimod af de uægte Børns Livsvilkaar mener jeg, man i første Række bør tage Sigte paa, og jeg kan aldeles ikke anerkende, at noget saadant skulde undergrave Ægteskabet; tværtimod tror jeg, man begunstiger de løse Forbindelser ved ikke at paalægge Forældrene tilstrækkelige Byrder. Altsaa, alt i dette Lovforslag, som sigter til at forbedre Livsvilkaarene for Børnene, har min fulde Sympati.

Jeg vil nu gaa over til at se, hvad det er for ny Momenter, der komme frem i dette Forslag, og jeg vil da som det væsentligste nævne det, at man gaar bort fra Nødtørftighedsprincippet og over til Forsvarlighedsprincippet. Det vil altsaa sige, at de i § 8 omtalte Normalbidrag formentlig ville blive noget større end de saakaldte Nødtørftighedsbidrag, vi hidtil have kendt. Saa staar der i Lovforslaget: „dog ikke ud over almindelige gode Middelkaar“. Det forekommer mig, at det her maatte nærmere præciseres, hvad man forstaar ved almindelige gode Middelkaar, og det maa formentlig udtrykkes i visse Procent ud over de i § 8 nævnte Normalbidrag.

Et andet nyt Moment er, at Forældrenes økonomiske Evne bliver bestemmende for, i hvilket Omfang Omkostningerne skulle paalægges dem. Det synes jeg er en særdeles heldig Bestemmelse. Endvidere er der en Bestemmelse om, at Fattigvæsenet skal betale Faderens Bidrag,

uden at Moderen derfor kommer ind under Fattigvæsenet, og de nærmere Bestemmelser, som angaa Faderens Død eller Udvandring, finder jeg ogsaa heldige. Endvidere finder jeg det heldigt, at Moderen ikke behøver at paavise, hvor Faderen opholder sig. At Bidragspligten udstrækkes indtil det 18de Aar, er kun en naturlig Fortsættelse af de Bestemmelser, som vi allerede nu kende, hvor Bidragspligten kan udstrækkes til det fyldte 18de Aar. At det nu bliver obligatorisk, finder jeg fuldstændig rigtigt. Den lille Undtagelse, at under visse Omstændigheder behøves det ikke at udstrækkes til det 18de Aar, rammer vist særdeles heldigt. Ligeledes Bestemmelserne om, at særlige Bidrag ved Barnets Sygdom og Begravelse kunne paalægges Barnefaderen, og at Bidraget forudbetales, anser jeg ogsaa for fuldstændig rigtige. At det sættes højest for de to første Aar, finder jeg ogsaa er en rigtig Bestemmelse, men den synes mig dog i nogen Grad at kollidere med en anden Bestemmelse, nemlig den, der gaar ud paa, at man ogsaa af Faderen kan kræve Bidrag til Skoleundervisning og Faguddannelse, idet denne sidste Bestemmelse forekommer mig ikke ganske at harmonere med den første, at Bidraget skal være størst i de to første Aar. I og for sig har jeg ikke noget mod denne Bestemmelse, men jeg tror ogsaa, det her var heldigt nærmere at præcisere, hvor meget der i saa Henseende skal ydes, og hvad man skal forstaa ved faglig Uddannelse. Man vil dog ikke kunne nægte, at hvis et ungt Menneske ønsker at uddanne sig til Kunstner og ønsker et Studieophold i Rom, vil det være en noget vidtdreyen Fortolkning af, hvad man i Almindelighed forstaar ved faglig Uddannelse.

At hele Forsørgelsespligten lægges paa Faderen, hvis Barnet er Frugt af en Kønsfrihedsforbrydelse, vil sikkert ikke møde nogen Modstand. At Faderen skal bidrage til Moderens Underhold før og efter Fødselen er en meget god Bestemmelse, og at Sag til Bidrags Erhvervelse kan rejses allerede før Barnets Fødsel, saaledes at Pengene ere til Rede, naar de skulle bruges, er ogsaa en Bestemmelse, jeg hilser med Glæde. Det er absolut en Mangel ved den nuværende Lovgivning, at det ikke kan finde Sted.

Med Hensyn til den noget forandrede Bestemmelse om Hemmelighedsholdelsespligten ved Fødselsstiftelsen, skal jeg udtales, at det ikke staar mig ganske klart, om det er nogen heldig Vej at gaa, at Fødselsstiftelsen skal være forpligtet til at